

Bilag II.

Oversættelse.**Udenrigsminister Per Hækkerups indlæg i generaldebatten under De Forenede Nationers 17. plenarforsamling den 26. september 1962.**

Trods dybtgående politiske interessemodsatninger mellem nationerne, trods forskel i race, religion, kultur og nationalitet har menneskeheden afgørende og livsvigtige fælles interesser. Det er FN's store opgave i denne epoke af historien at omsætte denne fælles interesse i handling. Det er mit indtrængende håb, at en dyb følelse af ansvar for denne opgave må præge vore debatter under FN's 17. plenarforsamling.

Vi bør koncentrere os om, på hvilke konkrete punkter en aktion for fred og afspænding kan sættes ind. Svinger vi her, svigter vi vor pligt og vort ansvar for det menneskeheds fællesskab, som er større end alle særinteresser og alt det, der skiller os.

Det er FN's første mål at opretholde international fred og sikkerhed. Under de nuværende internationale forhold betyder dette, at nedrustningsspørgsmålet er vor tids mest brændende problem.

Nedrustning og prøvestop.

For første gang i historien eksisterer der nu et militært apparat, der teknisk er i stand til at udslette menneskeheden — eller i hvert fald alt civiliseret liv. Vi har efterhånden vænnet os til at leve med denne viden, men det er svært at befri sig for en fornemmelse af, at et ukontrolleret rustningskapløb ikke kan fortsætte på ubegrænset tid, uden at det en dag ender i en katastrofe. Tværs over alle nationale og ideologiske grænser er der en elementær og fundamental fælles interesse i at forhindre, at denne situation nogensinde indtræder.

Alle aspekter af nedrustningsspørgsmålet er blevet taget op til behandling under nedrustningskonferencen i Genève, der vil blive

genoptaget om nogle uger. Selv om forhandlingerne endnu ikke er resulteret i konkrete aftaler, har de haft en saglig og konstruktiv karakter. De neutrale lande har bidraget væsentligt til bestræbelserne for at slå bro mellem de modstridende standpunkter.

De saglige forhandlinger, der har fundet sted, og de grundige videnskabelige undersøgelser, der er foretaget, har bidraget til yderligere klarlæggelse af de meget komplicerede problemer i forbindelse med nedrustning. På en række punkter er der sket en tilnærmelse mellem de modstående opfattelser. På flere områder synes der at være faktisk enighed. Vore drøftelser under denne generaldebat bør have til formål at skabe de bedst mulige forudsætninger for de fortsatte forhandlinger i Genève.

Målet må være almindelig og fuldstændig nedrustning under international kontrol. Herom er vi alle enige. Men i den nuværende internationale situation ville det være af væsentlig betydning, om der kunne opnås enighed om hurtig iværksættelse af visse *indledende og begrænsede* nedrustningsforanstaltninger til fremme af den internationale sikkerhed og til forbedring af udsigterne for mere omfattende aftaler. Det afgørende er at *få begyndt* nedrustningen — at bryde den onde cirkel, hvor gensidig mistillid fører til kaprustning, der fører til øget mistillid, der igen fører til øgede rustninger — og at starte den gode cirkel, hvor mindre, konkrete skridt kan føre til afspænding. Et begrænset men vigtigt skridt ville det være at træffe foranstaltninger med det formål at forhindre yderligere spredning af politisk kontrol med kernevåben. Dette er et nøgleproblem i dag. 60'ernes og 70'er-